

- [Hem](#)
- [Om oss](#)
- [Annonsera](#)
- [Skribenter](#)
- [Länkar](#)
- [Kontakt](#)
- [Prenumerera](#)

Konsten.

Nätidskrift om samtidskonst

MAGASIN 3
HARD TO FIND. EASY TO LOVE.

- [Recensioner](#)
- [Gå och se!](#)
- [Närbild](#)
- [Konstkommentarer](#)
- [Video Lounge](#)
- [Galleriet](#)
- [Ny nordisk position?](#)

Kategoriserad / [Närbild](#)

Intervju med Hit

Publicerad den 03 april 2011.

Ett stenkast från Mariaplan i Majorna, insprängt bland landshövdingehus och ekologiska grönsaksbodar, ligger Hit – ett projektrum för samtidskonst som må vara litet efter kvadratmetriska mått men desto rymligare när det kommer till visioner och utställningsprojekt. Bakom satsningen står konstnärerna Åsa Norberg och Jennie Sundén. Hit har allt sedan start visat konst eller anordnat seminarier och workshops som känns innovativa och överraskande. Kännetecknande för Hit är dess fokus på kortare, oftast helganknutna, projekt. Jag besöker Majorna en vardagsförmiddag i slutet av mars för att prata med Åsa och Jennie om deras verksamhet i samband med en kommande gruppställning, som kommer att äga rum den 8-10 april. När jag öppnar dörren är de i full fart med att färdigställa en väggmålning i gouache av konstnärskollektivet Slavs and Tatars – ett av fyra verk som kommer att visas i den nämnda utställningen. De avbryter snart målandet och vi slår oss ned för te, syltkakor och en pratstund.

Åsa och Jennie kommer från Göteborg men lärde inte känna varandra förrän studierna i Umeå, där de deltog i konstprojektet "We invite all" som behandlade socialdemokratins förändrade roll i Sverige. De insåg snart att deras intressen och tank var av ett likartat slag, och att de ville utveckla och ta till vara på denna tillgång.

SA: Hur utvecklades idén om ett gemensamt utställningsrum och varför ville ni starta Hit?

ÅN: Vårt samarbete började växa fram ur en vilja att spendera mycket tid ihop, att vilja se saker tillsammans och att diskutera och utbyta olika idéer. Jag tror också att Lars Nilsson och Eva Linders Yeans betydde en hel del för oss när vi startade upp vår verksamhet. Detta var i början av

2000-talet och de gjorde oss medvetna om att det var möjligt att visa internationell samtidskonst under kortare tidsintervaller. Vi såg en fantastisk möjlighet i detta. De flesta konstnärsdrivna gallerierna i Göteborg visar främst konst av konstnärer verksamma i Sverige, eller i alla fall i Norden. Sedan har vi förstås utställningslokaler som till exempel konsthallen och Röda Sten som inriktar sig på internationell samtidskonst men här är strukturen mindre flexibel.

JS: Vi startade Hit 2007, samma år som vi gick ut från Konsthögskolan. Vi hade lokalen när vi kom tillbaka från Umeå och då var kontraktet påskrivit och klart. En av tankarna bakom projektet var att vi ville driva en mötesplats för likasinnade. Vi ville också skapa en egen plattform i den kontext som en ny stad och situation utgör. Jag tror att det är ganska viktigt att som nyutexaminerad konstnär tidigt skapa sig en egen plattform eller ta del av ett större sammanhang.

ÅN: Hit startades eftersom konsten är viktig för oss och eftersom vi är intresserade av att arbeta med konst på flera plan, inte enbart utifrån det vi gör själva. Vi konsumerar, förmedlar och producerar konst och dessa perspektiv berikar och försörjer varandra. Vi ser oss hela tiden i ett och flera sammanhang, på samma gång.

SA: Vad innebär det att driva ett mer flexibelt konststrum? Och hur yttrar sig denna flexibilitet?

ÅN: Det är en mindre bestämd plats som inte jobbar utifrån så fasta format. Detta är spännande för oss. Sedan arbetar vi även med våra egna projekt här – vi har ju vår ateljé i samma lokal.

JS: Vi vill att verksamheten ska vara kravlös, vi vill inte lova någonting. Men eftersom vi har ett oregelbundet program blir det också svårt att få ekonomiskt stöd. Ofta krävs tydligt formulerade projekt eller en verksamhet med regelbundna öppettider och utställningsperioder. Vi har fått några mindre projektstöd från Göteborg Stad Kultur, vilket har varit till stor hjälp för att kunna genomföra vissa projekt men det har aldrig varit ekonomin som styr det vi gjort här. Ibland kan man undra, efter snart fyra år, hur det fortfarande är möjligt.

ÅN: Det kan vara slitsamt periodvis, samtidigt som vi hela tiden får kickar och energi av att arbeta med Hit. Och när vi bjuder in konstnärer vet de att vi är i en likvärdig situation. Vi har en väldigt liten budget men vi försöker alltid ge en liten summa pengar.

SA: Tror ni att konstnärerna har mer förtroende för er än de har för en superkommersiell gallerist?

JS: Vi har ofta samarbetat med etablerade konstnärer med mycket erfarenhet som vet vad de kan kräva från sina olika sammanhang.

SA: Kan inte uteslutandet av de ”fasta punkter” som styr många andra institutioner i branschen även innebära problem? Till exempel att man endast lockar till sig en liten klick av människor, att allt blir väldigt internt?

ÅN: Det är klart att det är lättare att folk missar en del av våra utställningar och projekt, när de pågår under såpass korta perioder. Men vi vet av erfarenhet att lokalerna inte blir nersprungna när en utställning pågår i flera veckor heller. Jag blir tvärtom överraskad över att många faktiskt känner till Hit, att det inte är så internt. Men sen måste man ju förstås stå på vår mejllista, följa vår Facebook-sida eller få reda på nyheterna genom någon annan för att veta som händer här.

JS: Även om det är jättetråkigt när någon missar en utställning, är detta det format vi har valt att arbeta med. Vi menar att våra utställningar och screenings också fungerar som kortare introduktioner till konstnärskap. Tycker besökarna att verken är intressanta kan de ta reda på mer om konstnärernas arbeten på egen hand. Det är också viktigt med den konsthistoria som man är med och skriver när man driver projekt så här. Att skicka ut pressreleaser och inbjudningar är också en del i förmedling av konst.

SA: Tror ni att utvecklingen går mer och mer åt det här hållet, det vill säga att man satsar mer och mer på kortare utställningar?

ÅN: Många av de mer stabila institutionerna visar kortare projekt av den här typen parallellt med de längre utställningsperioderna. Konsthallen är ett exempel på detta, Galleri 54 och Box andra. Konsten är diversifierad och behöver olika utställningsformat för att komma till sin rätt. All konst mår inte bäst av att visas i månadslånga utställningar.

SA: Ni är båda verksamma konstnärer men väljer istället att presentera andras konst. Detta är ett sympatiskt drag men känner ni er aldrig någonsin frestade att visa upp er själva på Hit?

JS: Nej. Vi har haft med en publikation en gång men annars har vi sagt att det inte alls är syftet med verksamheten.

ÅN: Vi har talat om att det vore roligt att arbeta mer med någon form av utställningsarkitektur eller display. Så det skulle vara med den typen av

bidrag som vi skulle medverka, i sådana fall.

SA: Hur skulle ni vilja definiera konsten ni väljer att visa på galleriet? Finns det något samband mellan den och er egen konst, och vad består i så fall denna likhet i?

ÅN: Konsten vi visar baseras på högst personliga val och det är ofta verk som vi tycker på något sätt för en dialog med våra egna arbeten och intressen. Vi har visat ganska många videoverk – och flera av dessa har varit textbaserade eller haft skulpturala kvaliteter. Vi har t.ex. intresserat oss för konstnärer som undersöker och utgår från arkitektur och form för att berätta mer komplexa historier om människan och samhället vi lever i.

JS: Vi måste känna intresse för konsten både på ett innehållsmässigt och estetiskt plan, också. Många av konstnärerna eller deras verk har oftast inte visats i Göteborg förut.

SA: Är det viktigt att denna känsla infinner sig ögonblickligen?

JS: Många av videoverken har vi egentligen inte sett innan. Och vi finner konstnärerna och verken på de mest skilda sätt: det kan vara genom ett reportage, en recension eller en hemsida.

SA: Kan inte dessa former av chanstagningar också vara riskabla?

ÅN: Det gäller ju verk som vi fattat intresse för av olika anledningar och själva är väldigt intresserade av att få se. I många fall träffar vi inte de medverkande konstnärerna på plats, utan vi för en dialog på distans. Ofta kommer konstnärerna med nya förslag om hur verken ska presenteras då de inte tycker det är intressant att visa dem rakt upp och ned, och därigenom skapar vi ett nytt format för dessa verk.

JS: Vi tar inte emot några ansökningar. Det finns många andra konstnärsdrivna gallerier som verkar på det sättet, samtidigt som de skapar ett utställningsrum för unga ibland lite mindre etablerade konstnärskap. Detta är väldigt viktiga platser men det har aldrig legat i vårt intresse att arbeta så. Ibland kan man visserligen känna skuld när rummet står tomt. Men det är viktigt för oss att behålla vår integritet och vara helt opåverkade av andras förväntningar.

SA: Finns det någon sorts konst ni aldrig skulle kunna tänka er att ställa ut?

JS: Nej, inte direkt. Kanske skulle vi känna oss tveksamma inför vissa ämnen men det beror ändå på hur ämnena behandlas.

ÅN: Eftersom vi inte är ekonomiskt beroende av vår verksamhet kan vi vara ganska kompromisslösa. Detta känns också som en förutsättning för verksamheten.

SA: Kan ni berätta lite mer om er kommande utställning? I denna vet jag att verk av Slavs and Tatars, Melanie Jackson och Mari Lagerquist kommer att visas, men det skulle vara intressant att höra mer om temat för utställningen.

JS: Utställningen handlar om hur man väljer att förhålla sig till geografi, migration och representation. Maris verk "Till minne av de vita pelikanerna" skildrar en fågel som flyger vilse och vingklipps. Därefter fick den stanna i Göteborg och bli en del av Slotsskogens sortiment av djur. I detta verk ingår en publikation och en bronsskulptur som kommer att placeras ut i parken och fungera som ett slags minnesmärke över pelikanerna som nu är flyttade från Slotsskogen. I Melanie Jacksons animation "International Fauna" ingår bilder på djur som brukar användas i olika sammanhang av nationell representation. Slavs and Tartars bokstavsmålning bildar orden "Viva Georgien" men om man byter ut en av bokstäverna står det istället "Viva Kurdistan". Verket visas tillsammans med publikationen "Kidnapping Mountains" som berör olika geopolitiska frågeställningar i Kaukasusområdet....

Adress: Hit, Älvsborgsgatan 52, Göteborg

Sara Arvidsson (text), Hit (foto)

[Utskriftsvänlig version](#)

Gillade du artikeln? Sätt betyg genom att klicka på en stjärna nedan!

☆☆☆☆☆ (Ännu inget betyg)

Skriv en kommentar

Namn (obligatoriskt)

E-post (publiceras ej) (obligatoriskt)

Webbplats

Skicka kommentar

Annonsera på Konsten
och nå 25 000 läsare!

Läsartopplistan

- [I väntan på Olle Essvik](#) ★★★★★ (5,00 av 5)
- [Stefan Otto på Peter Bergman](#) ★★★★★ (5,00 av 5)
- [Mikael Lehr på S.P.G.](#) ★★★★★ (4,83 av 5)
- [”Drömrummet” på Liljevalchs konsthall](#) ★★★★★ (4,80 av 5)
- [Helgi Thorgils Fridjonsson på Arkitektvägen 44](#) ★★★★★ (4,75 av 5)

Arkiv

Nya texter

- [Patrick Aarnivaara på Galleri Charlotte Lund](#)
- [Mörker som vidgar sinnena](#)
- [”Found in Translation” på Deutsche Guggenheim](#)
- [Runo Lagomarsino på Index](#)
- [Ai Weiwei på Magasin 3](#)

Administration

- [Logga in](#)
- [Inlägg via RSS](#)
- [Kommentarer via RSS](#)
- [WordPress.org](#)

© 2011 Konsten. Utvecklad för [Wordpress](#).

[Gazette Theme](#) av

